

ΕΠΙ ΤΗ ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑΕΤΗΡΙΔΙ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ
ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ¹

ΜΕΝΑΝΔΡΟΣ

ΕΡΓΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Ἐδύτηξ εἶμαι διότι δύναμαι νὰ κάμω γνωστὸν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἡμερολογίου τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος» ἐν χειρογράφον ἀνέκδοτον τοῦ ποιητοῦ Δημητρίου Κ. Παπαρρηγοπούλου, ὅπερ, ἀγαθῇ τύχῃ, ἀνεύρον τυχαίως ἀναδιφῶν ποικίλα καὶ διαφόρου ὕλης ἔγγραφα. Τὸ χειρόγραφον αὐτὸ φέρει ἐπιγραφὴν Μένανδρος καὶ περιγράφει μετὰ χάριτος καὶ ἀφειλείας τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Μενάνδρου καὶ τῆς ἐρωμένης αὐτοῦ Γλυκέρας. Τοῦ χειρογράφου τούτου ἡ τελευταία σελίς παρατίθεται πανομοιότηπως. Ἐτη τεσσαράκοντα ἐννέα παρήλθον ἀπὸ τοῦ 1872, ὅτε ἔγραψεν αὐτὸ ὁ ποιητὴς καὶ ὄμως, ὡς ἐμφαίνεται ἐκ τούτου, ἡ γραφὴ διατηρεῖται ἀναλλοίωτος.

Ἐν Ἀθήναις ὁ 7 Ἰουλίου 1922.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΙΩ. ΔΡΑΓΟΥΜΗΣ

ὁ θέατρον ἦνθει εἰς Ἀθήνας. Μένανδρος ὁ τῆς νέας κωμωδίας πατήρ, ὁ εὔνους εἰς τὸν Δῆμον τῶν Ἀθηναίων, ὁ ἐραστὴς τῆς Γλυκέρας, ἐμάστιζε τὰ γελοῖα ἦθη τῆς παρακμαζούσης ἑλληνικῆς κοινωρίας συγγραφέων μετὰ φιαλῆς οἴνου καὶ φιλήματος. Κομπὸς καὶ εὐμορφος ἀνὴρ διητᾶτο βίον ἀνημμένον καὶ πολυτελῆ, ἀφειδῶς δαπανῶν καὶ πολυτελῶς κοσμούμενος. Φίλος τοῦ Ἐπικούρου, ὃν ἔτος ἐν ὑπερέβαινε μόνον, ἐνεπλήσθη τῶν

¹ Ὁ Δημήτριος Κ. Παπαρρηγόπουλος ἀπέθανεν ἐν Ἀθήναις τὴν 21 Μαρτίου 1878 ἡμέραν Τρίτην.

ἀρχῶν ἐκείνου καὶ στρέφων τὰ νῶτα πρὸς τὴν ἐγκρατῆ φιλοσοφίαν τῶν ἀρχαίων χρόνων, λόγῳ καὶ ἔργῳ ἠσπάσθη τὸ καλὸν ἐκεῖνο δόγμα τοῦ Ἐπικούρου καὶ ἐθήρευε τὴν

Ἡ μόνη σωζομένη φωτογραφία τοῦ Δ. Παπαρηγοπούλου μετὰ τοῦ παρὰ τὴν τράπεζαν καθημένου κ. Κ. Ι. Δραγούμη (1872).

καταστηματικὴν λεγομένην, τούτέστιν οὐχὶ τὴν ἐκ τοῦ πάθους ἡδονὴν, τὴν βραχεῖαν καὶ τεταραγμένην, ἧς δορυφόροι ἔπονται αἱ θλίψεις καὶ αἱ πικρῖαι, ἀλλὰ τὴν ἄλλην, τὴν ἡρεμιον, τὴν μετὰ φρονήσεως διαρκεστέραν ἡδονὴν. Ὁ Ἐπίκουρος, ἀνώτερος πολὺ τοῦ Ἀριστίππου, τοῦ ἀποβαλόντος καὶ αὐτὴν τὴν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς ἀπὸ τοῦ βίου, ἀδίκως συκοφαντεῖται ὡς ὁ ὑλικώτερος Ἕλληνας φιλόσοφος. Ἐθήρευε τὴν ἡδονὴν ἐν τῷ βίῳ μάλιστα. Ἄλλ' ἐκτὸς τῶν μωρῶν τίς δὲν θηρεύει αὐτήν;

Ὁ Μένανδρος πρῶτος ἤρχισε νὰ θεωρῇ τὸν ἔρωτα ἀπὸ ὑψηλοτέρας περιώπης. Naί μὲν ὁ δηκτικὸς αὐτοῦ χαρακτήρ παρασύρει

αὐτὸν ἐνίοτε καὶ πολλάκις ἐρράπισε καὶ τὰς δύο παρεῖας τοῦ καλοῦ τῆς Ἀφροδίτης παιδός, οὐχ ἦττον ὅμως καὶ πολλάκις ἐθώπευσε καὶ ἐστεφάνωσεν αὐτὸν καὶ διέκρινε τὰς λεπτοτέρας ἰδιοτροπίας καὶ τὰ βαθυτέρα αἰσθήματα αὐτοῦ.

Αἱ κωμωδίαι τοῦ Μενάνδρου δὲν ἔχουσι βεβαίως τὸν ὄγκον καὶ τὴν μεγαλοπρέπειαν τῶν κωμωδιῶν τοῦ Ἀριστοφάνους· μὴ λησιμονῶμεν ὅμως ὅτι ἐκάτερος ἄλλο στάδιον ἀγῶνος εἶχε καὶ ὅτι ἡ κωμωδία τοῦ Ἀριστοφάνους ἐμάστιζε τὰς παρεκτροπὰς τῶν πολιτευομένων καὶ τοὺς φιλοσόφους, ἐνῶ

ἡ νέα κωμωδία ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ἐκείνου θρόνου κατέπεσε παρὰ τὴν ἐστίαν τῆς οἰκογενείας καὶ τὴν τράπεζαν τῶν πλουσίων.

Ἐπὶ Ἀριστοφάνους παρ-
ίστατο ἐνεργοῦσα καὶ ζῶ-
σα ἐν τῇ σκηνῇ ἡ πολι-
τεία, ἐπὶ Μενάνδρου ἡ
οἰκογένεια. Ἄλλ' οὐδέποτε
τὸ θέατρον ἔσχε τοσαύ-
την λαμπρότητα, ὅσην ἐπὶ
Μενάνδρου καὶ Φιλήμο-
νος. Τῶν πολιτικῶν πραγ-
μάτων τὸ κωμικὸν μέρος
εἶναι μικρὸν καὶ αἰωνίως
τὸ αὐτό, ἀλλ' οἱ κωμικοὶ
χαρακτῆρες εἶναι ἀνεξάν-
τλητοι. Ὅπως τὸ ἐξωτε-
ρικὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν
εὕρισκει ἄλλο πανόμοιον
ἐν τῷ κόσμῳ ὄλφ, οὕτω
καὶ ὁ χαρακτῆρ αὐτοῦ
ἔχει ἀτομικότητα ἰδίαν.

Καὶ ἐκάστοτε ὁ πολιτι-
σμός καὶ τὰ ἐλαττώματα

αὐτοῦ, αἱ νέαι θεωρίαι καὶ αἱ παρεκτροπαὶ αὐτῶν, ὁ νέος
βίος, πάντα ταῦτα παρέχουσι νέαν ὕλην εἰς κωμωδίαν. Διὰ
τοῦτο οὐδέποτε πλέον θὰ ἐπανέλθῃ ἐπιτυχῶς εἰς τὸ θέατρον
τὸ γιγαντώδες εἶδος τῆς Ἀριστοφανικῆς κωμωδίας.

Ὁ Μένανδρος ἠγάπα τὴν Γλυκέραν, ἑταιρικὴν σφίγγα,

Ὁ Μένανδρος.

ἣτις ἐκαιχᾶτο ἔχουσα ἔραστὴν τὸν ἔνδοξον κωμικὸν καὶ ἣτις ἀσπάζετο τὰ χεῖλη τὰ ἀπαγγέλλοντα αὐτῇ τὸν κομῶν ἐκεῖνον διάλογον τὸν ἰδιαίοντα εἰς τὰ ἔργα αὐτοῦ. Ὑπάρχουσι γυναῖκες θεραπεύουσαι τὴν φιλοδοξίαν αὐτῶν διὰ τοῦ ἔρωτος. Κολακεύονται περιπτυσσόμεναι τὸν ἄνδρα, ὅστις πρὸ μικροῦ ἐχειροκροτεῖτο καὶ ἐστεφανοῦτο εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἐπαίρονται συγχωνεύουσαι τὴν ὑπαρξίν αὐτῶν μετ' ἄλλης ὑπάρξεως [ἔξοχου]. Εἶναι τοῦτο ἔρωτος; Βεβαίως, καὶ ἴσως ὁ εὐγενέστερος.

Ἐντούτοις ὁ Μένανδρος εἶχε δεινὸν ἀντίπαλον, τὸν Φιλίμονα, ἀμφισβητοῦντα οὐ μόνον τὰς δάφνας ἐν τῷ θεάτρῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ φιλήματα τῆς Γλυκέρας. Ἄλλ' ἐνῶ ὁ δῆμος καὶ ἡ ἑταίρα ἔχουν τοῦτο κοινόν, ὅτι ἀμρότεροι κινοῦνται διὰ τῶν θυσιῶν καὶ τοῦ συμφέροντος, ὁ μὲν τῶν Ἀθηναίων δῆμος ἀπέδιδε πάντοτε τὴν δάφνην εἰς τὸν Μένανδρον, τῆς δὲ Γλυκέρας ἡ καρδιά δὲν ἀπέκρουε τὰς προσφορὰς τοῦ φιλήματος. Ἡ ἀχάριστος, ἐνῶ ὑπὲρ αὐτῆς ὁ Μένανδρος ἠρνήθη τὴν προσφορὰν τοῦ Πτολεμαίου, καλοῦντος αὐτὸν εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἐνῶ ὑπὲρ αὐτῆς ἀπέπεμψε τὰς ὤραιότερας ἑταίρας τῶν Ἀθηναίων καὶ τῆς Κορίνθου, αἵτινες ἐβόμβουν περὶ τὸν ὠραῖον ἐκεῖνον καὶ ἔξοχον κωμικόν, τὸν δυνάμενον δι' ἐνὸς λίμβου νὰ καταστήσῃ αὐτὰς διασήμους· ἐνῶ χάριν αὐτῆς ἀπεθέωσε τὰ ὑποφορικὰ θέλγητρα καὶ τὴν εὐφυΐαν τῆς ἑταίρας, ἡ Γλυκέρα διένεμε τὰς θωπείας αὐτῆς μετὰξὺ Μενάνδρου καὶ Φιλίμονος καὶ ἠγάπα ἀμφοτέρους, ἑκάτερον προδίδουσα.

Ὅπως ὁ Μένανδρος οὕτω καὶ ὁ Φιλίμων ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἐν κωμῳδίᾳ, παραστήσας τὴν εὐφυΐαν καὶ τὴν χάριν τῆς Γλυκέρας, ἀπέκτησε τὴν εὐνοίαν αὐτῆς. Ἐκτοτε ἀπὸ τῆς ἀγκάλης τοῦ ἐνὸς ἔπιπτεν εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ ἑτέρου, ἀντικαθιστώσα διὰ τῆς τέχνης τὸ πῦρ τῶν φιλημάτων καὶ διὰ τῆς ὑποκρίσεως τὴν μέθην τοῦ ἔρωτος.

Οἱ Ἀθηναῖοι ἐνόησαν τὸ πρᾶγμα καὶ ὁ διπλοῦς ἔρωτος τῆς Γλυκέρας ἐγένετο θέμα συνεχῶν ὁμιλιῶν· ἐπὶ τέλος δὲ μόνον ὁ Μένανδρος ἐθαύμαζεν εἰσέτι τὴν πίστιν τῆς Γλυκέρας, ὅτε διαβαίνων πρῶτ' ἀπὸ τοῦ Κεραμεικοῦ καὶ μελε-

τῶν τὸ θέμα κωμωδίας ἀκούει γέλωτας ὅπισθεν αὐτοῦ. Ἐστράφη καὶ εἶδε νέους ἀναγινώσκοντας ἐπιγραφὴν γεγραμμένην δι' ἀνθρακος. Ἐξηκολούθησε πάλιν προχωρῶν, ἐπιφύλασσόμενος νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ ν' ἀναγνώσῃ ἀκολούθως τὸ ἀστεῖον ἐκεῖνο ἐπίγραμμα. Τίς εἶδε; Πολλάκις τοιαῦτά τινα τυχαῖα συμβεβηκότα ἐνέπνευσαν αὐτῷ τὸ θέμα ὅλης κωμωδίας. Ἐφόντι μετὰ μικρόν, ἀφοῦ διεσκεδάσθη ἡ συμμορία τῶν νέων, ἐπέστρεψε καὶ ἀνέγνωσε τὸ ἐξῆς ἐπίγραμμα:

«Ὁ Μένανδρος λαμβάνει τὰ φιλήματα τοῦ Φιλήμονος διὰ τῆς Γλυκέρας».

Αὐτὸς λοιπὸν ἦτο τὸ θέμα τοῦ γέλωτος καὶ ἡ τύχη, ἣν τοσάκις διεκωμώδησεν, ἀπέδιδεν ἤδη τὴν ὀφειλὴν αὐτῆς καθιστῶσα γελοῖον τὸν Μένανδρον. Δὲν ἤρκει ὅτι τὸν ἐνέπαιξεν ἡ Γλυκέρα, ἀλλὰ παρεδίδοτο εἰς ποῖον; εἰς τὸν θανάσιμον ἐχθρόν, εἰς τὸν ἐν τῷ θεάτρῳ ἀντίπαλον αὐτοῦ. Συνωφρυσθήν κατὰ πρῶτον ἤδη ὁ εὐθυμος ἐκεῖνος χαρῆς, ὁ ἔχων ἀδελφὸν τὸ μείδιμα καὶ τὴν εἰρωνίαν πάντοτε εἰς τὰ χεῖλη, ἠσθάνθη τὰς ἀκάνθας τῆς ζηλοτυπίας. Ἡ ἀγανάκτησις καὶ τὸ μῖσος ἐθόλωσαν τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, τὸ αἷμα συνέρρευσε εἰς τὴν κεφαλὴν, συνέσφιγξε τὴν πυγμὴν, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ ἔβαινε πρὸς τὴν Γλυκέραν μελετῶν ἐκδίκησιν.

Καθ' ὁδὸν ἀπαντᾷ τὸν Ἐπίκουρον ἐστεμμένον μὲ στεφάνους ἐκ ρόδων καὶ πομπωδῶς βαδίζοντα.

— Χαῖρε, Μένανδρε.

— Κραιπαλαῖς, Ἐπίκουρε, καὶ πλανᾶσαι οὕτω εἰς τὰς ὁδοὺς;

— Οἱ νικηταὶ στέφονται· κ' ἐνίκησα τὴν νύκτα ταύτην τὸν ἐρωτικὸν ἀγῶνα παρὰ τῇ Ναννίῳ.

— Ὁραία νίκη. Μεταβληθεὶς βεβαίως εἰς χρυσὴν βροχὴν ὡς ὁ Ζεὺς.

— Ἀμισθί, Μένανδρε.

— Ἰδιοτροπία ἐταίρας, καὶ ἤδη τίς σὲ διεδέχθη ἀναχωροῦντα;

— Μένανδρε, μελαγχολᾷς· σ' ἐσύριξε χθὲς ὁ δῆμος ἐν τῷ θεάτρῳ;

Ὁ Μένανδρος δὲν ἀπῆντησεν ἀλλ' ἐπροχώρησεν, ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ ὀργὴ αὐτοῦ διεσκεδάζετο· ὁ γελῶν εἰς τὰς περιπετείας τῶν ἄλλων γελᾷ καὶ εἰς τὰς ἑαυτοῦ. Ὑπῆρχε δὲ εἰς τὸν παράδοξον τοῦτον ἄνθρωπον ὁ χαρακτηρῆς ἐξωγραφημένος, οὕτως εἰπεῖν, εἰς τὸ πρόσωπον· εἶχε τὸ μέτωπον πλατὺ καὶ πλήρες προδίδον διάνοιαν βαθεῖαν καὶ σοβαρότητα, ἀφ' ἑτέρου τὸ κάτω χεῖλος προέχον χαριέντως, εἰκονίζον τὸ τε φιλήδονον αὐτοῦ καὶ τὸ σκωπτικόν. Τοιοῦτοι χαρακτηρῆς δὲν ὀργίζονται ἐπὶ μακρόν, ἀπορρίπτουσι ταχέως τὸ βαρὺ ἐκεῖνο φορτίον καὶ προχωροῦσιν εὐθυμοὶ διὰ τῶν ἀτραπῶν τοῦ βίου. Τρόντι μετὰ μικρόν οἱ συνεσφιγμένοι μῦς τοῦ μετώπου αὐτοῦ διεστάλησαν, τὸ βλέμμα ἀπεκατέστη ἱλαρὸν καὶ ἀνακαγῆσας διηυδύνθη πρὸς τὴν Βακχίδα, ἑταῖραν Κορινθίαν, ἣν εἶχε γνωρίσει κατὰ τοὺς ἀγῶνας διὰ συστάσεως τῆς Γλυκέρας. Δημερεύσας δ' ἐκεῖ ἀπῆλθε περὶ τὴν ἑσπέραν πρὸς τὴν Γλυκέραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

Ἡ Γλυκέρα εἶχεν ἤδη μίθη τὸ ἐν Κεραμεικῷ ἐπίγραμμα καὶ ἀνέμενε τὸν Μένανδρον ἀνυπομόνως· ν' ἀπολογηθῆ δὲν ἐσκόπει. Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι, ὧν ἡ φιλαντία προσβάλλεται διὰ τῆς ἀπολογίας· ὅστις ἡμάρτησε δέον νὰ ἔχη τὸ θάρρος τῆς ἁμαρτίας· ἡ ἀπολογία αὐτῆ καθ' ἑαυτὴν εἶναι δευτέρα κακία προστιθεμένη ἐπὶ τῆς πρώτης. Ἀλλὰ καὶ διατί ν' ἀπολογηθῆ; οἱ ἄνδρες εἶναι ἀλλόκοτοι τρόντι παραχωροῦντες εἰς τὰς γυναῖκας τὸ ἐλάχιστον μέρος τοῦ βίου αὐτῶν, ἀπαιτοῦσιν ἀφ' ἑτέρου ἡ γυνὴ νὰ παραχωρῆ αὐτοῖς πᾶσαν τὴν ὑπαρξιν. Ἡ προσβεβλημένη περιφιλιαντία, ἣν καλοῦσι ζηλοτυπίαν, εἶναι βεβαίως τὸ μᾶλλον ἀνόητον πάθος. Ἡμεῖς δωροῦμεν εἰς τὴν γυναῖκα μίαν ὥραν, μίαν στιγμὴν τῆς νυκτός, ἔπειτα ἔρχεται ὁ πρακτικὸς βίος, αἱ ἀνδρικαὶ ἀσχολίαι, ἑταῖραι ἀπορροφῶσαι τὸ μέγα μέρος τῆς ὑπάρξεως ἡμῶν· ἐν τούτοις ἡ καρδία τῆς γυναικὸς μένει εἰς τὸ σκότος καὶ μαραινεται καὶ φθίνει, διότι πλασθεῖσα διὰ τὸν ἔρωτα καὶ τοῦτον ἔχουσα φιλοσοφίαν, ποιήσιν, θρησκείαν, ἐν τούτῳ ζῆ καὶ θερμαίνεται, πῶς λοιπὸν θ' ἀρκεσθῆ μὲ τὸ ψυχίον ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τῆ ῥίπτομεν;

Ὁ Μένανδρος ἐκάθησε παρὰ τῇ Γλυκέρῃ, χαρίζεις ὅπως πάντοτε, ἠσπάσθη τὸν γυμνὸν αὐτῆς λαϊμόν, ἐθαύμασε χιλιᾶκις ἤδη τὴν πλουσίαν χρυσοῦν κόμην τῆς γυναικός, ἔπειτα ἐτραπίη εἰς φιλοσοφικὰς ὀμιλίας, ἀνέπτυξε ποικίλα θέματα, ἐσάρκασε τὴν ἀρετὴν, ἐχλεύασε τὸν πλοῦτον καὶ ἐπὶ τέλους, ἐνῶ ἀνυπομονοῦσα ἡ Γλυκέρα ἐμιάδει διὰ τῶν χειλέων αὐτῆς ῥόδον, οὐτινος τὰ φύλλα συνεπτυγμένα ἀπέμεναν εἰς τὰ χεῖλη αὐτῆς, ὁ Μένανδρος ἀπέθεσε θερμὸν φίλημα εἰς τὸν κάλυκα ἐκείνου τοῦ ἔρωτος.

— Τέλος πάντων, ἐψιθύρισεν ἡ Γλυκέρα μειδιῶσα.

Ὁ Μένανδρος ἀπεμακρύνθη ὀλίγον.

— Εἶσαι ὦραία, τῇ εἶπεν, ἀλλ' εἶσαι ἄπιστος.

Ἡ Γλυκέρα ἀπὸ τῆς πρῆξου ἐκείνης καὶ περιπαθοῦς ἐκφράσεως, ἦν πρὸ μικροῦ εἶχε, ψυχρῶς ἀπήντησεν εἰς τὸν Μένανδρον:

— Δηλαδὴ εἶμαι ἐταίρα.

— Δηλαδὴ εἶσαι σειρὴν καταστρέφουσα τοὺς προσεγγίζοντας σε, μηχανῇ πλασθεῖσα ἵνα πιέξης τὴν καρδίαν περιβάλλουσα δι' ἄλλοκότου ὀρίζοντος τὴν ὑπαρξιν ἡμῶν. Καὶ λοιπόν, ὡς ἐταίραν ἐγὼ σὲ ἠγάπων ἐπὶ τὸσαῦτα ἔτη διὰ σὲ μόνον ζῶν καὶ ἐργαζόμενος καὶ στεφόμενος ἐν τῷ θεάτρῳ; Τὸ ὦραϊον τοῦτο σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐλάτρευον, παρεδίδετο εἰς ἐμὲ ἀφοῦ ἐξηντλεῖτο ἐκ τῶν φιλημάτων ἄλλου; Καὶ ἐνηγκαλιζόμεν τὴν ὀσφύν σου φέρουσαν ἔτι ἀλλοτριὰν θερμότητα καὶ ἐμυκτηρίζεις τὸν ἔρωτα ἐν τῷ ἔρωτι περιτυσομένη ἐμέ;

— ὦραία καταστροφή δράματος, ἔλεγεν ἡ Γλυκέρα, ἐνῶ ἐκάλυπτεν ἤδη τοὺς ὤμους αὐτῆς καὶ τὸ στήθος, πότε παρίσταται, Μένανδρε;

— Ἐταίρα! εἶσαι γυνή, εἶπέ κάλλιον, ἐκμυζῶσα τὴν ψυχὴν ἡμῶν διὰ τῶν ἀσπασμῶν σου καὶ ῥίπτουσα ἔπειτα ἡμᾶς ἀψύχους καὶ ἐλεεινοὺς εἰς τὴν κόριν τῶν τριόδων.

— Ἡ καταστροφή τοῦ δράματος παρατείνεται, Μένανδρε! ὁποῖον τίτλον ἔχει;

— Οὐκ ἔστιν ἐνάρετος γυνή, ἀπήντησεν ὁ Μένανδρος

σιγήσας ἐπὶ μικρὸν καὶ ἀνεχώρησεν ἄδων τοῦ Ἀνακρέοντος βακχικὸν ᾄσμα.

Μεθ' ἡμέρας εἰς τὸ θέατρον τῶν Ἀθηνῶν ἐστέφετο νέα τοῦ Μενάνδρου κωμῳδία Οὐκ ἔστι χρηστὴ γυνή· τὸν δὲ στέφανον ὁ Μένανδρος, ἐνώπιον τοῦ πλήθους, παρέδωκεν εἰς τὴν Γλυκέραν, ἣν μετὰ μικρὸν ἐλησμόνησε διὰ τὴν Βααχίδα.

Δ. Π [ΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΣ]

